

Sy-li spěwał,
Pilnje džęłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džęłaš
Wšędny dny;
Džęń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knihičisćizje w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschędpkatu 40 pj. dostacž.

11. njedźela po šwjatej Trojizy.

Łut. 15, 11—32.

To pschirunanje wo šhubjenym šynu. — Ešmy šo šwucžili, tute Jesušowe pschirunanje tak mjenowacž, wschał šo tež tamnymaj wo šhubjenej wowzy a wo šhubjenym kroschu pola Łukascha hnydom pschisamknje. Jesuš rěczi w tutych pschirunanjach pschecžimo hordosćzi a štwjerdnje nej wutrobje šarisejskich a pišmanucženych a štaji tejšamej napšchecžimo w tym pschikladže teho nana Wožu šmilnosć. Woni běchu šo pohórschili, šo wón šo po tych hrěšnikach a zlonikach horje bjerje — Jesuš pak jim w našchim pschirunanju pokasuje, tomu čže Bóh šmilnosć wopokasacž: wjele šterje pokutnym hrěšnikam kaž tamnemu šhubjenemu šynej, kiž bu šašo namašany, hacž tym, kiž šu kaž tón šarschi šyn, kotryž je pschezo po tych pschikasnjach šwojeho nana čžinił, ale kotryž je tola pošny hidy a šawisće a do pschecželnosće a lubosće a šmilnosće šwojeho nana šo namašacž njemóže.

A runje kaž tutón běchu ćzi šarisejszy a pišmanucženi, kiž to tež njemóžachu dopóšnacž, šo šo Jesuš tym zlonikam a hrěšnikam bližesće, hdyž woni tola wjele šwěrnischo po Mójsasowych šakonjach a pschikasnjach čžinjachu. Tak běchu woni šebi to woblicžili, a to šo tak žyle temu nje-
hodžesće, šchtož Jesuš čžinjesće a rěcžesće.

Alle hlaj: psched Bohom njeje žane pohladanje na parschonu, Bóh hlada na wutroby.

To je ta hlowna wěz, kajke myšle Bóh wo tym čžłowjeku ma, niž, šchto tón čžłowjek šam wo šebi džerži.

To wschał běšće jene hlupe žadanje, jako tón mlódschi šyn šwojeho nana prošesće, šo by jemu to dał, šchtož wot teho kubla na njeho pschindže. Wěsće njerad je nan temu šynej tutón džel dał, ale wón jemu tola wuplacžesće. Šo by čžinicž mohł š tym, šchtož něłk we šwojej ruzy mějesće, šchtož by šo jemu čžyło, wopusćežzi mlódschi šyn nanowy dom a čžehnisće do šwěta won. Šišće pschegara mlody, šo by našhonity a tež rošomny dosć byl, wón šwoje kublo bóršy pschecžini. Šako běšće šo dopomnił, běšće hižom pschepošdže, wulka drohota hišće šbytki jeho šamóženja póžrje. Napošledku: ničžo t jędzi, šhudy kaž prošer — tak prawje

šhubjeny šyn!

Šak hušto drje je šo tuta abo jena podobna štawisna hižom na šwěcže wospjetowala? — Drje hižom njeu-
męřjomnje hušto! a šchto je byla — ach, bohuzel drje š wjetscha — kónž teje štawisny? — Šadwelowanje a šamomordarštwo.

Šinał běšće to pola šhubjeneho šyna w pschirunanju. Měšchto prawe nawuknył wón njeběšće, šchto dyrbesće něłk čžinicž? Tež wón je štejal psched šadwelowanjom, běšće šo šnano hišće ras na pschecželow wobrocžil, kiž běchu jemu to šamóženje pschecžinicž pomhali, ale podarmo wón wo jich durje kłapa, tak daloko dele běšće tutón přjedy tak bohaty mlódzęnz pschichoł, šo běšće škóncžnje šo wot jeneho měšćžana teho šameho kraja ša najnižšće džęła pschimošal. Tute džęła pak jeho nješęžiwichu, wón hlodu mręjesće. Šišće wjetsće pak šu drje čžwile jeho dušće byle, šo je šebi šamemu šwoju loškomyšłnosć přjodł-

mjetacž dyrbjal; tak, swoju głowu w rukomaj dzeržo, bedži tam pschi puczu. Wón ƚo dopomni ƚandženych czařow, na swoje lęta w nanowym domje, na swojeho nana, kiž bęsche tola tak wjele dobrocziwiřchi dyžli wřchitzy czi cžlowjekojo, kotrycž bęsche we řwęcze mješ tym řejnal, hróřba wobęhuje jeho, hdyž řebi na to myřli, řo cžyřł ł řwojemu nanej řo řařo wróćicž, dokełž je jeho tak hordže wopuřcžył, přhecziwo njemu tak njedžafowny byl. Ale wón tola řpóřnaje, řo je to ta jenicžka móžnota, řwoje žiwjenje řdzeržecž, hdyž řo ł řwojemu nanej wróći a jeho wo wobacze prořby. řanba cžze jeho drje wróćo řdzeržecž, ale wón to přchewinje, wón praji řebi: ja cžzu dořtanyč a ł řwojemu nanej hič — a wón dže, a wutroba jemu móžnje bije, jako do dwora nanoweřo kubla řařtupi. řak bohaty bęsche won wucžahnył, ničo njeje wjazy řwoje, hdyž řo wróći. řulke, njewumęřjomnje wulke řu te přchemęnjena byle w žiwjenju młodženza, wjeřche pał bęsche hiřcže to rořřudženje: wróćo ł mojemu nanej! řlaj, to domęrenje na nanowu lubořč je jeho řdzeržalo! na lubořč nana, kotreřož woczi řtej wřchał hładalej na tu dróhu, po kotrejš bęsche řyn won wřchoł, tak někotru modlitwu bęsche tola nan řa řwojeho řhubjeneřo řyna ł řohu horje póřłal!

Řelko hręchow řo tola dženřniřchi džen hiřcže cžini dla wopacžneje hańbitořče, a řelko dobreřo řo wóřtaji, dokełž řo na cžlowjekow hłada, řchto drje czi ł temu praja, hacž řo řnano jenemu řmęja atd. Ale prařchej řo radřcho, řchto řóh praji a řchto řóh cžze! řdžež je cžlowjek řpóřnal, řak njewužitnje je řwoje žiwjenje wjedł, řo je řnano w hręchach řwoje dary a mozy přchetřebal, a hdyž te hręchi jemu cžęžy na řwędomnju leža a wón řadyn męř wjazy njenamařa — tak řdaleny wot řwojeho řoha — hdyž potajřim tak žyłe ničo wjazy ř tej cžlowřkej řamoprawdořcžu njeje — dha cžlowjkej jeno to jene pomha: to domęrenje na tu lubořč teřo řóřta, to rořřudženje: wróćo ł temu řóřtej, kiž je řo w řhryřtu řu řeřu cžlowjekam řjewil a kotryž wot jenotliweřo cžlowjeka řane řaplacženje njedocžaka: řmy wjele hręchow cžinili, wřchał řóh ma wjazy hnadu, wón pomha móžuje w řrudžbje, hdyž njewęřch řanej řady.

Řęcziřcha wóřna ř wohnjomymi piřmiřkami do cžlowřkeje wutroby řapiřa: řchto twariřch řam na řebje? řdže wóřtanjeřch je řwojej mozu: jeno řořa hnada pomha tebi dale a přchepomha tebi. řženř nadeńdžeřch wjele dwęlowazyřch wutrobow: móže tu jedyn řóh byč, hdyž ta wóřna hižom tak dolho traje? řak řo prařcheja a prařcheja a řebi žiwjenje ř tym wobcžeža. řo pał řóh něřchto węcžne ř cžlowjekami cžze, to je řnano přchewulke, řo by řo dořpólne řpóřnalo — tola přchę řeřom řhryřta je nam to węřta węř! řeno njebudž tak řróřłowidžazy, jako by řóh tu jeno ł temu byl, nam to řemřke žiwjenje prawje řjane cžinicž — řchto by czi přchę to dale pomhane bylo, hdyž tola tak bórř řo minje — derje temu, kotryž řwojej woczi řbęhuje ł řohu, wot kotreřož řłóncžnje wřcha pomoz přchindže, kiž nočze, řo bychu cžlowjekojo řhubjeni byli, ale žiwjenje, węcžne žiwjenje męli. řehodla wjazy domęrenja ł řohu, kotryž móže nařch němřki lud po cžęžkich pucžach ł noweř krařnořcži wjeřč! — přchę pořutu wróćo ł řóřtej! a ř nowym węřřym duchom budžemy cže je wóřny njęřč, wonřach na wóřniřkim polu, řaž domach w kraju! řóh hłada na wutroby!

řan řo wutrobnje řwjeřeli, jako řhubjeneřo řyna řařo

namara; na řwjedženju, kotryž řo wuhotuje, jako bęsche řhubjeny řyn řo domoj wróćil, ředži řónřamy póřla řwojeho nana. Ale do wjeřelow nana padnje jene hórke řhonjenje, cžęmne mřóćjele řo řtaja přchę řłónczo, kotrež bęsche řa nana runje řřhadžalo: řařřchi řyn přchindže ř pola domoj a řlyřchi, řo řo tam řwjedžen řwjeći. ř jako bęsche řhonil, wo cžimž řo jedna, praji řebi, řo přchę řařku dobrocziwořč nana řo něřchto wot řwojeho herbřtwa řhubi, a teřodla řo wobara, řobu nuts hič a řwjedžen řobu řwjećicž, wón pohóřřchi řo wjele bóle na nana, řo řo po tym njeradženym řynnu tak horje bjerje.

řlaj, njeje to tak prawje jedyn přchilřad řariřejřkeřo řmęřlenja? kotryž cžze řo wot wóřta lubořče w hordořci a řamoprawdořci a řawiřci džęlicž — jedyn přchilřad řa to, řaž řo řohu njęřpodoba?

řako we řwojim cžařu cžitachmy, řo bęsche amerikanřki přřidęta řilson wořebite modleřke řože řluzby řa męř porucžil, řo nam to njemóžeřche prawje řpodobacž, dokełž tutón muž njeje to řwoje řa męř cžinil, hacžrunje bęsche to we řwojej ruzy męł; njeje řařařal, řo bychu řo dale granaty řa nařchich njęřpřchęčelow přchędawale; wón je ř mjeńřcha na řwojim męřřnje wóřtal a je tak řobu řamolwity řa to dalřche krejřpřchęlecže, kotrež něřł přchę to, řo je řo řumunřka nařchim njęřpřchęčelam přchilřamřla, řo hiřcže powjeřřchicž dyrbi.

řola hdyž my na druhich něřchto namařamy, nočžemy řabyč, řami tež na řo řpominacž, řo njebychmy řami něřchto řariřejřkeřo na řebi męli, wjele bóle, řo by řože řpodobanje a řože řohnowanje nad nami wotpocžowacž mohło, řo bychmy ř řrutym domęrenjom na řožu pomoz a hnadu to bręmjo wóřny njęřli, řo nadžijo dobreřo přchichoda nařcheje němřkeje domiřny, ale přchi tym tež řo jako herbjo cžuli węcžneje domiřny pola řoha, kotruž řóh ř hnadu w řhryřtu řu wotewri tym, kotřiz we węřje jeho pytaju.

řacž drje řu czi řariřejřzy a piřmatuwčeni, kotřiz teřdy řejuřej napschęziwo řtejachu a kotrymž wón to přchirunanje powjedatřhe, řo powucžicž dali? — řjele wot nich węcžne niž! přchetož jeneřo řamoprawneřo wo tym přchęřwędcžicž, řo tež jemu řořa hnada nuřna je, je přchęzo něřchto cžeže bylo, teřdy runje řak, řaž dženřniřchi džen; a hdyž tež řo rař přchę řařke prařchenje řtaja, řaž na přchilřad řhubjeny řyn, wořebje přchę wulzywazne nabožińřke prařchenje, budža najřkerje priedy řami řebi pomhacž řpřtacž, priedy hacž řpóřnaja, řo móže jeno řořa lubořč řama jich řdzeržecž. řak někotreřo je řamny rezept hižom wot njęřřroweje řamoprawdořče a řebicžnořče wuhojil, na kotrymž piřane řtejeřche: řy, cžlowjeko, řchto potom? ... řchto potom ... atd. — a žyłe blędy je řak někotry hižom přchę tym prařchenjom řtejal, kotrež řo jemu řaž řymny łóđ na wutrobu ľęhařche: řchto potom w řmjerči? řerje temu, kiž je nawuřnył prařicž ř tym řpęwarjom:

„řo, lubořč bóřřka, modlu ł tebi, kiž w řęřnu řy řo řjewila“, a kiž je řebi to wuřnacže přchilřwojil:

„řubořč, ja řo poddam czi, cžzu twóř wóřřacž wobřtajiňe!“

řamjen.

Ssmilna wutroba namaka šmilenje.

Powjedańčko ze stareje francowskeje wójny.

Poda Jan Mili.

(Potraczowanje.)

D r u h i s t a w.

Budźće šmilni, jako tež wasch Wóćez šmilny je.

Na rańšim njebyu potasowachu šo přenje serja. Wuhleř postanywšči sapschimny ruku šwojeho šyna, šo by jeho wubudził.

„Šaj, nano“, rjekny Šan trochu spizy, „je hižom tak daloko?“

„Šo wě! Šano, duž rucze stawaj!“

Š woběmaj nohomaj postoczi Šan, trějesche šebi woczi a pschimny ša šwoju draštu. Na to bėžesche š hrijebiczy, myjesche šo a potom pschindze š nanej a dżesche: „Nětk šym hotowy!“

To wscho trajesche něhdze pjecz minutow. Šan samny hětu a nětk dżeschtaj psches holu, strowy, czerstwy powětr šrěbajo. Šlawk pak bėhasche wješele šcžowkajo tam a šem.

Bėšche to krašne ranje! Šoša woschewjesche kopjescha a štwjelcška, powětr bėšche tak škódnny a šimki, hola wudychowasche škódde wonjenja, ptacžki, kiž bėchu wčera w połodniškej horzocze ša šifczom šo šhomaše a mjelcžake, šlětowachu nětk špěwajo a wšklajo na hałožkach, a še wschěch štronow šlincžachu jich špěšne, lube šhěrlyški.

Bėšche to wješele, taike psches holu puczowanje, a Šan šaczuwasche to š zykej wutrobu. Šeho wótre wucho šklyšesche šóždy šynt, jeho jašne wóćzko widžesche šóžde šěšne štworjeńcžko pschi puczu. Šón widžesche a šklyšesche wschitko, a druhdy wón šasta, šo by nana na rjany škóž dróšny abo na šifolenje šklobika pschi rěcžy šedžbneho ščinił, abo wón potasowasche jemu pak wjemjetežku, pak šornu, pak šichku abo drugeho šěšneho wobydlerja..

Šako bėšchtaj tak dobru hodžinu puczowaloj, dha šklyšeschtaj, šo Šlawk njedaloko šylnje šcžowka.

Šan posasta a dżesche: „Šcho tež to tola ma, šo tak haruje?“

Šan wotmolwi: „Še najšescho někajšeho jěža namakał. Ššhako wěsch, tak tehdy šakhadža. Šušnje do njeho, šrani šebi hubu a cžeri potom haru kaž njemdry. Šjech šcžowka, šón škupy šhadla! Šdyž pomału póndžemoj, dha naju wěšče doščehnje.“

„Šžu jeho š najmjeńšemu šahwišdacž“, dżesche Šan a šahwišda šši rasy na palž, tak šo daloko po holi šlincžesche. Na měšče pschesta šylne šcžowkanje. Šonaj pak dżeschtaj dale po mjehlej šěšnej šcžezžy. Šo mašej šhwili pschihna Šlawk, škwlesche wokoło šwojeho šnješa a škobasche š hubu jeho draštu.

„Džimny šhadla, wostaj mje na pokoj!“ dżesche Šan a šorkasche pša wot šo. „Šjemyšl šebi, šo je to pėšnje, tak po šěšu wokoło šetacz! Dži mi, dži!“

Ššyt pak njeńdžesche, ale hladašche tak nutrnje na Šana, škwlesche šašo, škobasche jeho šholowy, pohladowasche do šoka, š šotrehož bė pschichoł a šcžowkasche wospjet.

„Ale šcho jeno mašch, Šlawko?“ dżesche nětk wuhleř a posasta. „Šjecžin dha tak škupje! Šy tola hewał tak njerosomny nješšy. Ššy šnadž šajeczka w jeho šěhwje došahnył a šadajik? Šój, pój a njebudž škupny!“

Šón dżesche š Šanom dale, ale pšyt wosta štejo, powjehny wopušch, nahili šłowu a škwlesche tak žakošnje, šo wonaj šašo šastajchtaj a džiwajo ša nim šo wohladowaschtaj.

„Šón pšyt drje tola něšcho ma!“ dżesche nětk wuhleř. „Šladaj jeno, tak šón škupy šhadla na naju pohladuje, kaž by naju prošhčž chžyl, a nětko wróćo bėži! Šlawko — hđže dha chžesch!“

Šlawk šo wohladny, šcžowkasche, bėžesche šašo šručh, wróćzi

šo, bėžesche šašo, šo pschi tym wohladowajo, škwlesche, wjergotasche š wopuschu, pschibėža šašo w šlowu, škobasche Šana ša šholowy, šcžowkasche a bėžesche wospjet na šok do šěša.

„Šano“, dżesche nětk Šan, „šón chže šawěrnje, šo dšrbimoj ša nim, a mam ša to, šo je něšcho wažne namakał, hewał wěšče šo takle njeby šadžeržak. Šžemoj jemu wolu cžinicž, wschako wjele nješkomdžimoj.“

„Šó, mojedla!“ dżesche nan, „dha pój!“

Šdyž Šlawk widžesche, šo ša nim džetaj, postoczi kaž njemdry, šcžowkasche wješele, cžerjesche dale, dužy šo ša namaj wohladujo. Ššoncžnje škoczi do hustych šerkow a šcžowkasche, šchtož móžesche.

„Šam je, nano“, dżesche Šan. „Nětko šóšy šhonimoj.“

Šonaj dohwaschtaj šo psches šuščiniki a pschindžeschtaj na mašu šěšnu šuku. Šaž pschikowanaj wostajchtaj tudy štejo. Šod šarym dubom šrijedž šucžki šešesche cžlowjeł, jeho šlėde woblicžo bėšche š šwju wopanzane, woczi mějesche šandželenej, jeho pschna wojeska drašta bėšche mašana a roštorhana. Šón šo njehibasche, a po šbacžu bėšche morowy. Šlawk šešesche pschi nim a želnimje šišasche jemu ruzy.

„Šój Šožo, šcho dha to je!“ wupraji wuhleř po šhwili.

„Ščlowjeł, wojeski wšsch!“ šawoła Šan. „Šón wobohi muž je wěšče cžekanz. Šnanko, temu dšrbimoj pomhacz. Šón je šnadž jeno ranjeny!“

„Šjeprajesche ty, šo šu to Šaherojo byli, kiž chžychu wčera našchu šhėžku wurubicž?“ dżesche wuhleř.

„Šaj, nano! ale šcho ma to š tuthm cžlowjekom cžinicž?“ wotmolwi Šan.

„Šjemwidžišch dha?“ wotmolwi wuhleř. „Šjehwėdčži jeho šabat jašnje doščž, šo je to Šaher!“

„Š nanko, a je-li tež Šayer, wón je tola tež našch šliššchi, a wschitzy drje tola tež jenał hrošni nješšy. Šaj, nanko, šnadno je to šónšamy wšsch, kiž wčera macžeri pomhasche!“

„Štupoščž!“ wotmolwi wuhleř, „čžehodla dšrbjak to runje šónšamy byčž? Ale wscho jene — jedyn je nam došrotu wopokasał a to chžemoj na tuthm wotrunacz. Šowle, wšmi moju šleschu a šin jemu něšotre šapki do huby a namasaj jemu cžoko a španje, dha najšescho šašo š šebi pschindže. Ša chžu mjes tym něšotre šchtomiki podrubacz a nošhdla wudželacz, šo móžemoj jeho domoj donjesčž, pschetož tu wostacz njemóže!“

Šan šlastny šo š wobohemu ranjenemu a cžinjesche, šchtož wjedžesche, šo by jeho šbudžik. Ššoncžnje šo to jemu radži, wšsch wotewri woczi, šabórbota něšotre nješrošymliwe šłowa, ale potom šapadny do přjedawšesche womorj.

„Šo ničžo nješššodži“, pomyšli šebi Šan. „Šimny je, a hđž jeho w naju šhėžy a we šožu šmėjemoj, dha budže jemu šlowo šěšje.“

Šošhdla bėchu hotowe, wonaj položišchtaj jeho dohladnimje na nje a nješeschtaj jeho. Šanej drje, bėšche to šhėtro cžezko, tola pak nješikny ani šłowczka.

Ššhipošdnju pschindžeschtaj š wuhelzomaj, donjesčeschtaj ranjenego do hěty a položišchtaj jeho tak mjehzy, hacž wjedžeschtaj a móžeschtaj. Šan šmy jemu rany š wodu a palenzom, wobali je a šapasche jemu něšcho czerstweje wody do huby.

Šalle nětk wocžini ranjeny woczi a dżesche: „Šwodu! šubi šudžo, picž! picž!“

Šchle bėžesche Šan po wodu, pschinješe a džeržesche ranjenemu šanku š hubje; wón pijesche a bėšche widžecz, tak derje jemu to cžinjesche. Šši šróčž bėšche šo napik, potom padže šašo našad a šórbotasche: „Džak Šam! došri šudžo, džak, šo pomhacz ranjenemu mužej!“ Š mjes tym šórcžesche šašo šłowa, kaž š drugeje rěče. Šehodla woprašcha šo jeho wuhleř, „hacz dha wón Šayer njeje?“

„Ně“, džešče tón ranjenty, „šym pať do franzowskeje škušby stupit a běch wot kžezora t bayerškim jědnym pschěšadženty; wczera buch ranjenty, mój tón šo spłóšcha a nětk njewěm, tať šym do hole a t konja pschischoť. Macze mojeho konja?“

„Ně, Wascheho konja nješšmy widželi“, džešče wuhleť, „ale budžče směrom, teho najšteršcho namatamy. Nětko chzemy najprjóbžy ša Waschimi ranami hladacž. Macze hiščeče druhe rany, hacž te we hłowje?“

„Njewěrju“, wotmolwi Ruša. „Njecžuju nicžo. Šeno picž, picž!“

A Šan pschinješe poľny hornž wody a da jemu. Wón piješče a njewostaji ani kapku. „D džať, wulki džať“, džešče wón, „nětk je mi wjele lěpje! Šeno hłowka mje boli a šym jara špróžny.“

„Dha špicže“, džešče wuhleť, „smějemy na Waš kędžbu, duž móžecže směrom špacž. Chzecže šnadno přjedy něšcho jěščž?“

„Ně, šo džaťuju“, wotmolwi wón a poľoži hłowu twjerdže do hłowaka. Ša dvě minucže bě wušnyť.

„Nětko, Šano, mohť ty ša tym konjom pohladacž, hacž by teho šnadno namatateľ“, džešče wuhleť t šwojemu hólzej. „Šdyž Blawka šobu wošmjesh, jeho drje lohko namatateľ.“

Šan běšče hnydom šwóluitwy a wotšali šo t Blawšym. Ša dobru hodžinu tu šašo běšče a wjedžesche konja ša wušdu. Tón mudry pšyť běšče jeho wušlědžit. Wón pschiwjasa rjaneho konja do khlódka blisťo hěty a šastara jeho t wodu a trawu.

Wošprijedž popoľdnja pschińdže macž. Wona nješesche cžežki šorb na šhribjecže a w nim wšchelaku žyrobu na žyly tydžen ša nana, dofelž běšče wješka, hdyž hewateľ bydlesche, tať daloko, šo by wšchědne pschinoschowanje wobcžežne byťo. Šdyž bliže dóńdže a teho konja widžesche, džiwasche šo jara, hiščeče bóle pať, jaťo młodeho wjščka phtny, kiž w hěcže špasche.

„Šesom šhryščeže!“ šawoľa, hdyž bliže pohladny — „mužo, to je tón šamšny wjščť, kiž je wje wczera t rukow tyč hrubyč wojakow wumohť! Šaj, ja šo njemolu, špóšnawam jeho na bšufnje na prawym lizu! Šj, mužo, to je šprawy, młody šnjes! Šan drje je cži powjedateľ, tať je tyč paduchow młócžit?“

„Šaj, haj, ja wěm“, džešče wuhleť šo džiwojo. „Ale to je tola džiwnje, šo šo to taťle trjechi. Młó, ja budžich tať tež moju pschisťušnosčž jaťo šchescžijan dopjelniť, ale nětko, hdyž to wěm, jemu wěcže na ničim pobrachowacž nješmje.“ —

A nanajlubosčiwischo šu šo po nim horje brali a jemu poškušili, hdyž a taž šu wjedželi. Wošebje Šan nješpschińdže wot njeho, ale dopjelni rucže a wješele kóžde, tež te najmleńšche jeho požadanje a cžinješche wšcho, šchtož móžesche jemu na woczomaj špóšnacž. Ša to mějesche jeho tón młody wjščť wutrobne lubo a njemóžesche doščž šłowow namatateľ, šo by šwoju džaťownosčž woprajit.

Ššchi tať dobrym a kędžbnym wothladanju pošpšchowasche šo t našchim ranjenym jara berje, a ša dvě njedželi móžesche šwoje šhorokožo wopuschčičž a ša tšti njedžele na konja šo šhdnyčž.

Nětk nočžyšche dlěje prošdny wostacž, ale šašo t šwojemu regimentej šo wrócžičž; šam šebje a šwojeho konja pschinješe do dobreho porjadka, a junu rano wupraji, šo je cžaš w božemje prajicž. Še šyšami we woczomaj wupraji šwój džať ša wšchu lubosčž, kiž běchu jemu wopokasali a prošesche šprawyneho wuhlerja, šo by móščen t pjenjesami jaťo maťe wopokasmo jeho džaťownosčže wšacž chžyť. Ale wuhleť ju njewša. Nětko tón wjščť njewjedžesche, šchto by cžiniť. Šhwilu šebi rošpomni, potom wotpiny šwoju jaťu, a wucžeže dufat t wuščkom, kotryž na škotym rjecžasku ša šchiju noschesche. Tutón pošlicži Šanej a džešče: „Wšmi tole ša dopomnještu, šo nješabudžesh Twojeho džaťowneho pschecžela. Moja macž je mi jón darika, hdyž běch

maťy hólczez, nětk darju jón Tebi. Šapowjedžičž šo nješmješ.“

Šan wša dufat t wuščkom na rjecžasku a wupraji šwój džať. Nětk dnybjachu šo rošžohnowacž. Šan pľakasche jěre šyšy, dofelž mějesche teho wjščka wošebje lubo, tež tutón pyťasche podormo šwoje wutrobne hnuče potajicž. Wostacž njemóžesche, duž šhdny šo na konja, pschiwoľa hiščeče junťročž w božemje a wulki džať a — wotjěcha. Wóryš běšče w holi a woni jeho dale nješwidžachu.

Šěta šo minyču, — nan a macž běšchtaj teho młodeho wjščka šnadno dawno šabyťoj abo špomnišchtaj jeno porědko na njeho. Šan jeho nješapomni, dufat t wuščkom wššasche jemu ša šchiju a dopominasche jeho wšchědne na jeho pschecžela. Wón mějesche jeho w dobrym wopomnjenju, hacžrunje njewjedžišche, hdyž je abo hacž je hiščeče žiwy.

(Ššchichodnje dale.)

Wjecžor.

Mjesh hona kryje cžěmnite,
Wšcho šanka wócžto ššparne.
Njesh šměrki nóžne džeja,
Ma nješju hwěšdy steja.
Wóh na naš kędžbuje
Tež w nóžnej cžmowocže.

Nětk šłónžo šwój šutť došonia
A žohnowanja wjele da.
D dajmy ruku temu,
Kiž šwój běh runa jemu:
Měr tebe wodžewaj,
Šži šłódku pošoj daj!

Tu šmjertnym šłónžo na šwěcže
Ššo pschezo jašnje nješmje.
Kaž nóž po dnju šo wrócži,
Tať horjo radoščž mřócži.
Mam praj pať hwěšdžina:
Wóh nožy pošcžela!

F.

Wšhelake t bliska a t daloka.

* Šdyž šo nadžijachmy, šo šo žaťostna wójna te kónzej bliži, je tale nadžija šašo šnicžena, hdyž je Rumunška tež do wójny pschecžiwu nam šastupika. Šrudžaze je, šo je Rumunška hiščeče hórje hacž Štalska šwoje šłowo šamaľa, a hdyž dnybjaťo šo jaťo wěrne wopokasacž, šo je rumunški kral hiščeče njedželu dopoľdnja našchim šastupjerjam wobťrucžit, šo do wójny nješwoli, a potom popoľdnju šo tež ša wójnu wuprajit, to t jeho cžescži škušicž njemóže. Šodlěščenje wójny je nětko wěšte, ale my šmy pschěšwědcženi, šo budža našchi wojazy tule nowu cžežu w lubosčži t šwojemu wóžznemu krajej na šo wšacž. — Džaťowny wothłóš budže wěšče wšchudžom namatateľ, šo je kžezor w tym cžežkim cžašju póľneho maršchalla t Šindenburga ša wodžerja žyťeho generalneho štaba pomjenowateľ. Š njemu ma našch lud a wójšto pošne dowěrjenje.

* Wot šapocžatka oktobra šo mjašna šharta ša žyťe kžezorstwo šawjedže, kotraž móže šo wšchudže wužicž. Tež je wot teho cžaša šašo domjaze řešanje dowolene.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Čiščef a nakładnik: M. Smoleť.